

De nostalgisch mijmerende poppen van meesterverteller Delfgaauw eindigen met moralisme

Sander Hiskemuller – 21:05, 29 januari 2018

Meesterverteller Delfgaauw met zijn poppen. © Hunk de Kock **Recensie**

THEATER

Paradijsvogels

Fred Delfgaauw

★★★★☆

'Don't shoot the poppenspeler!' zegt Fred Delfgaauw aan het begin van de voorstelling 'Paradijsvogels'. Want tijdens zijn sentimental journey naar de plek in Den Haag waar hij is geboren, zullen de oude bekenden die hij er tegenkomt geen blad voor de mond nemen. Het is maar dat we het weten.

De oude bekenden zijn de 'paradijsvogels' uit zijn oude straat, stemmen uit zijn jeugd, door Delfgaauw ijzersterk tot leven gebracht met poppen. Karakteristieke koppen hebben ze alle vier, met niet meer dan een jasje of overhemd eraan vast, waar Delfgaauw zijn arm in kan steken om ze te bespelen. De nieuwe wereld heeft zich aangediend in zijn oude Haagse volksbuurt, waar voorheen de boze buitenwereld achter de muur aan het einde van de straat op afstand werd gehouden.

Tekst loopt door onder de promo van de voorstelling

Buurman Bennie Pleyten laat zich niet 'wegjagen' en heeft zich verschanst achter de luxaflex, omdat hij ziet dat de straat 'wordt overgenomen' door nieuwkomers. Opa Lau, een goedmoedige atheïst, verzucht dat we leven in de waan van de dag, 'zonder dat we zien wie er nou eigenlijk naast ons staan'.

Delfgaauw laat zijn excentrieke poppenkarakters in dialoog met hem erop los fulmineren, nostalgisch mijmeren en filosoferen, doorsneden met geestige oneliners. Tegelijk worden grote thema's aangeraakt: solidariteit, geloof, de angst voor het nieuwe.

Maar Delfgaaus oude straat is ook, veelzeggend, doodlopend. Tussen de ontmoetingen door vertelt Delfgaauw over de vrijheid die hij als kind najoeg, wég van de benaauwenis van kerngezin en erfzonde. Vriendje Mark identificeerde zich met Jezus uit 'Jesus Christ Superstar' als vrije hippie in de woestijn. Nu ontmoet Delfgaauw Mark in een inrichting, maar wie is er nou eigenlijk van het padje af?

Taalvirtuoos

Delfgaauw is een taalvirtuoos van de oude stempel en rijgt al deze verhalen en thema's aaneen tot een raamwerk dat uiteindelijk gaat over transformatie. 'Niets verdwijnt, het verandert alleen maar,' zegt opa Lau.

Ontroerend is de ontmoeting met de oude buurvrouw. Ook de confrontatie met zijn oude huis, waarin nu een Marokkaans gezin leeft, laat zien dat er al veel eerder een gat in die stenen muur geslagen had moeten worden.

Meesterverteller Delfgaauw bouwt meeslepend op naar die strekking, maar op het allerlaatst verliest hij zich tóch in een moralistische conclusie, wat de angel uit zijn paradijsvogels haalt.